

*Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.*

*Ja, jeg ved, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånde*

Amen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne. »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.« Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det.

[Matthæusevangeliet 28,1-8](#)

Amen

Den 29. marts var en særlig dag for danske fodboldfans. 35 000 mennesker var samlede i Parken for at se venskabskampen mod Serbien. Og så spillede Christian Eriksen for første gang i parken siden sit hjertestop ved EM i sommeren 2021.

Jeg kan tydeligt huske situationen. Jeg var på pilgrimsvandring på Møn. Vi var en gruppe, der sad sammen og spiste, mens min søn og et par andre sad og så fodbold. Jeg skrev lige en sms til ham for at spørge, hvordan kampen gik, men fik ikke noget svar. Lidt efter kom han og fortalte, at Christian Eriksen var faldet om på banen. Ingen vidste, hvordan han havde det.

Det var et kæmpe chok. Hele gruppen, og et meget stort antal danskere var i oprør på det tidspunkt. Både tilskuere og tv-seere var henvist til et kollektivt chok, mens Christian Eriksen lå i græsset og kæmpede for sit liv. Kampen blev sat i stå. Hans holdkammerater slog ring omkring ham og skærmede ham fra blikke og kameraer. Christian Eriksen fik lægehjælp og hjertemassage og overlevede. Den 29. marts – 9½ md. Senere på samme sted, var tiden kommet til 'genopstandelseskamp', kan man vel kalde det!

Da de danske spillere løb ind til opvarmning på græsplænen i Parken, var det med Christian Eriksen i spidsen. Et par meter foran holdkammeraterne. På tilskuerpladserne sprang alle op af klapsæderne og badede Eriksen i en salve af stående klapsalver.

Landstræner Kasper Hjulmand havde tildelt Christian Eriksen anførerbindet, så han kunne gå forrest og føre det danske landshold ind til kampstart. Og nationalsangen gjaldede ekstra højt for nummer 10 – Christian Eriksens nummer – og så scorede Christian Eriksen ét af de mål, der afgjorde kampen til 3 – 0 mod Serbien og gjorde danskerne stolte.

Christian Eriksen overlevede hjertestop. Med lægers hjælp 'genopstod' han og er nu tilbage på landsholdet. Christian Eriksen er ikke Jesus, - men alligevel! - Det er da en sand påskeberetning! – En beretning om frygt og død – kammeratskab, fællesskab og håb – vilje og fremtid!

Frygt ikke – en engel siger disse ord til kvinderne. *Frygt ikke!* Ordene om at være trygge i deres tro på opstandelsen hører netop til påsken. Desværre oplever vi i år en påske, hvor vi virkelig har brug for at høre det. Europa er ramt af krig. Verden i dag er desværre ikke meget anderledes, end den var på Jesus' tid, da romerne var ved magten. Det, der var deres våben, var torturen og den forfærdelige henrettelsesmetode, som korsfæstelse var. Det holdt det jødiske folk i et jerngreb – og også andre folkeslag!

Krig som fænomen er ikke specielt ønsket om at dræbe, men at undertvinge, - et ønske om at få andre til at bøje sig. Ordet 'krig' kommer af det oldtyske 'chreg', som betyder 'hårnakkethed'. Der er **kun** ofre i hårnakkethed og det tunnelsyn, som får magthavere til at opruste og sende unge mænd ud på slagmarken og forsøge at knægte andre hvad end, motiverne er. Men her er påskeevangeliet nærmest en anti-krigsfortælling! For man kan vinde på moral, viser fortællingen!

For mange år siden, kort tid før Sovjetunionens sammenbrud besøgte jeg Rusland og Ukraine. Den Ukrainsk-ortodokse kirke (dengang den Russisk-ortodokse kirke) havde 1000-års jubilæum. Ligesom det i år bliver fejret i Roskilde Stift, blev det også fejret i Rusland og Ukraine. Samtidigt holdt styret i Sovjetunionen ikke længere kirken i et jerngreb, men gav de mange kirker, som havde fungeret som museer, kartoffelagre og andet tilbage til kirken. Jeg oplevede en helt euforisk stemning over, at kirken, som havde været ikke eksisterende – altså død i næsten 70 år blev vakt til live! Det var en form for opstandelse jeg oplevede. Det samme gjorde sig gældende for de mange troende, som fuldstændigt som de første kristne hidtil havde skullet holde deres tro for sig selv, fordi de ellers kunne

risikere at blive anset for at være en trussel mod systemet.

Den russiske kirke gjorde et uudsletteligt indtryk på mig. Og jeg glemmer aldrig alle de mennesker, store som små, i alle aldre, som stod i lange køer i hvidt tøj ved et stort bassin i en af kirkerne for at blive døbt.

Da jeg besøgte Rusland og Ukraine oplevede jeg en stemning af overvældende glæde. Ja, simpelthen af, at den døde kirke blev levende. Og det samme skete for menighederne.

Det sætter de ting, der sker i den forfærdelige krig i Ukraine mere i relief. De to landes kirker er også på kollisionskurs. For mig er det meget svært at forstå, at lederen af Den Russisk Ortodokse Kirke, Patriark Kirill står som den religiøse garant for Putins krig. Specielt fordi jeg ved, hvordan kirken blev forfulgt i mange år.

Det er ikke utænkeligt, at en kirke, som længe har været forfulgt, af taktiske grunde vælger at alliere sig med magten.

Men kønt er det ikke. En kirke skal ikke legitimere krig og undertrykkelse. Situationen ligner Tyskland under det 3. Rige. Kirken skal turde sige magten imod. Det er naturligvis ikke uden omkostninger. Det gjorde en gruppe tyske præster. De brød med statskirken, "Deutsche Kirche", der blev styret af Hitler og dannede en alternativ kirke: "Die Bekennende Kirche" som modvægt til statskirken efter Hitler havde overtaget magten i Tyskland i 1933. Året efter, i 1934 skrev de Barmen Erklæringen. Det var en erklæring, som gik imod Hitlers styring af kirken og betød at de præster, der havde skrevet den måtte flygte. Den største kritiker af Hitlers politik, præsten Dietrich Bonhoeffer, nægtede at flygte. Han blev fængslet og skudt den 9. april 1945 – knap en måned før Tysklands overgivelse. Hans dødsforagt og tro minder mig om påsken...

Jesus blev henrettet, fordi han ikke dansede efter magthavernes pibe, men havde en helt anden dagsorden.

...

Henrettelsen skete langfredag. Samme aften startede jødernes påskefejring. Den starter altid en fredag aften.

Jesus døde overraskende hurtigt. Det var almindeligt, at man på et krucifiks hang i 3 dage, før døden kom. Josef af Arimatea, en højt anset herre over rådet, fik tilladelse til at tage Jesus ned fra korset og begrave ham i den grav, Josef havde købt til sig selv, hvor han selv skulle ligge engang i fremtiden. Det skulle gå meget hurtigt med at begrave Jesus, før den jødiske påske kunne begynde. Jesus' venner havde ikke tid til at salve og pleje hans legeme til begravelse, men måtte bare pakke hans krop ind i et linnedklæde og rulle en sten for graven."

Derfor måtte kvinderne vende tilbage for at salve Jesus den første dag efter påske. Det var meget risikabelt for dem at gå derhen. De kunne muligvis møde romere eller andre fjender af Jesus. Så de havde al mulig grund til frygt.

Englens ord fra Matthæusevangeliet 'frygt ikke' klinger af håb, kraft og styrke.

På trods af farerne går kvinderne til graven. De sørger, men føler en hengivelse, som de handler på, - et mod, der byder dem at gå i graven uanset farerne. De har noget, der ikke kan dø: de har livsmod og vilje, der trodser frygten! Kvinderne har fået en 'livsforsikring'. De flygter ikke - bliver ikke hjemme i husene og ryster nervøst. De sørger, men de er ikke lammede. Kvinderne er magtfulde kvinder, fordi de har rygrad, og den kan ikke knægtes af nogen romere eller ypperstepræster!

En norsk præst, Jostein Ørum, har skrevet:

*Den som ikke kan se sorgen i øjnene,
må leve videre med nedslået blik.
Den som kan møde sit eget sørgende blik,
vil også kunne møde andres blik.
Den som lader smerte være smerte,
vil igen en dag opleve glæde.*

Det er det, der sker:

Kvinderne ser deres sorg i øjnene - de overvinder frygten. Du kan ikke bygge dit liv på frygt. Man kan ikke udvikle eller bygge en fremtid på et grundlag, der er negativt!

...

Christian Eriksen har i et interview, jeg hørte for noget tid siden, at fortalt at han IKKE var bange for sit liv, da han var død, for han havde jo egentlig ikke oplevet det forfærdelige, at han ikke var mere. Han havde ikke oplevet postyret i Parken. Han nærmest undrede sig lidt over reaktionerne. Og nu er han altså tilbage for fuld styrke. - Og det er Jesus også - og han var ikke rigtigt væk! Med påskeevangeliet i hånden ved vi, at krig, frygt og død ikke vinder!

Kvinderne havde et mod, som de havde fået fra Jesus. Han gav ingen garantier, men han gav dem kærlighed og sit liv. Livsmod er bedre end livsforsikringer. Og graven var tom og de skyndte sig at fortælle om det. - Og vi! Også **vi** har fået livsmod som en gave. Det er den livsforsikring, vi har.

Tænk at Jesus er opstanden! Tænk at han ikke længere er død! Tænk at han kan overvinde døden! Det kan give os alle sammen mod og håb til at overkomme det mest utrolige!

Det kunne få Bonhoeffer til at stå op imod det undertrykkende styre vel vidende at han kunne blive slået ihjel. Han var ikke bange. Hans tro gav ham mod og håb!

Glædelig påske!
Amen